

[Svend Auken]

steren, der allerede ville i gang med forhandlingerne om finansloven på selve valgnatten. Nu har det pludselig ingen hast. 4 uger er der gået siden valget uden en eneste forhandling.

Statsministeren har fået sit gode konservative valg, men hvad skal det bruges til? Så vidt vi bedømmer det, kan det gå to veje. Enten fortsætter regeringen det sidste halvandet års konfrontationspolitik med oppositionen med alle de kriser, den ufred og det spektakel, det giver, og de mange ensidige og uholdbare løsninger, der let bliver resultatet, eller også sadler man om og åbner sig for et effektivt samarbejde i folketinget.

Hvis regeringen vælger den positive vej, kan der nås resultater til gavn for det danske samfund både indadtil og udadtil. Vælger man derimod den negative vej, opnås ingen holdbare resultater, og befolkningen må belave sig på en lang, en gold strid. Meget tyder på, at regeringen endnu ikke har besluttet sig til, hvad den vil.

Dagspressen har gjort en del ud af modsætningerne mellem venstreministres og konservative ministres holdninger. Det skal jeg slet ikke bore i ud fra almindelig nysgerrighed, men kun stille et par spørgsmål for den politiske afklarings skyld. Vi må vide, hvor regeringen står.

Finansministeren sagde den 9. januar, at lønningerne i 1985-87 kun måtte stige 2 pct., og at regeringen ville gennemtvinge det hos det offentlige. Arbejdsministeren har derimod sagt, at man ikke bør genere arbejdsmarkedet med lønrammer. Økonomiministeren har bakket sin partiformand op og næsten antydnet en nulprocentstigning - altså naturligvis kun for lønmodtagerne - i perioden 1985-87. Statsministeren har støttet sin partifælle arbejdsministeren og advaret mod nu at fastsætte lønrammer for arbejdsmarkedet. Det ville være uklogt. Hvad skal vi tro? Er et løndiktat nu nødvendigt eller uklogt? Og når statsministeren giver svaret her i dag, dækker det så hele regeringen?

Socialministeren, stærkt bakket op af statsministeren, sagde under den konservative valgudsendelse, at de konservative kunne love, at der ikke kom flere besparelser i 1984, og at den økonomiske udvikling nu tegnede sig så gunstigt - det er jo ikke så lang tid siden - at det nok heller ikke blev nødvendigt med egentlige nedskæringer i 1985, men

derimod omposteringer i forlængelse af moderniseringsprogrammet. Nu siger økonomiministeren, ivrigt sekunderet af finansministeren, at der er behov for yderligere nedskæringer allerede i 1984 og 1985. Hvad skal vi tro? Skal der spares yderligere, eller skal der ikke spares?

Må jeg i øvrigt udtrykke min beundring for økonomiministeren, der for 3 måneder siden forudså et betalingsbalanceunderskud i år på 8 mia kr., men som nu mener, at han skød mere end 50 pct. for lavt. Den samme økonomiminister ser sig i stand til med decimaler at kunne angive den ønskelige lønudvikling til næste år. Det er imponerende.

Mange har i øvrigt undret sig over, at man først ville offentliggøre de negative skøn over betalingsbalancen for 1984 efter valget. Enhver nøgtern iagttager må dog komme til det resultat, at en kombination af stigende investeringer, stigende privatforbrug ved uændret finanspolitik og bytteforhold uundgåeligt måtte føre til et stigende betalingsbalanceunderskud og dermed øget udenlandsk gældssætning. Jeg kender ikke forklaringen på, hvorfor vi ikke kunne få disse tal i valgkampen, men det er klart, at vi her i folketinget har interesse i at få årsagerne til betalingsbalanceunderskuddet nærmere undersøgt. Det vil vi drage omsorg for i folketingets relevante udvalg for at finde ud af, hvis forbrug der er steget, og for at få belyst, om det er den almindelige befolknings forbrug, der er blevet sat i vejret, eller om det er specielle grupper, der i kraft af en slap pengepolitik, i kraft af mange skattefiduser har haft mulighed for at sætte deres forbrug i vejret.

Indtil nu er der ingen, der kender svaret på disse spørgsmål, men vi vil selvfølgelig bore i dem, da det må være en fælles interesse at gøre sig klart, hvad årsagerne til vort alvorlige problem vedrørende betalingsbalancen bunder i. Hvis den analyse alene viser, at der er tale om en stærk stigning i investeringsaktiviteten og kun en midlertidig forhøjelse af forbruget, er der selvfølgelig ingen grund til alarm i den forbindelse, men det ved man endnu ikke.

Uenigheden i regeringen må også ligge bag statsministerens formuleringer om den økonomiske politiks mål. Nok har man set ambitiøse mål i den økonomiske politik formuleret af skiftende statsministre i skiftende åbningsstaler, men det er vist aldrig sket, at